

panorama

Po obisku

Nedavni, prvi obisk predsednika jugoslovanske vlade Mike Špiljka v Italiji, je zagotovo pomenil važen državniški, pa tudi prijateljski korak na čedalje plodnejši in prijateljski ravni, ki sta jo že doslej dosegli obe državi med seboj.

Mika Špiljka so očitno sprejeli v Italiji, tako vlada kot navadni Italijani, s takšnimi občutki, da neposredni sporazumi, čeprav pomembni že kot taki, ne izčrpujejo podoče o možnostih, ki jih le-ti sporazumi odpirajo. Morda je prišel čas, da ne bomo več govorili samo o dobrih sosedskih odnosih, temveč tudi o prijateljskih odnosih, ki izvirajo iz dobro znanih koristi obeh dežel.

Po izmenjavi mišljenj med Špiljkom in Morom lahko zanesljivo pričakujemo nadaljni razcvet bilateralnih odnosov. Kljub različnim stališčem Italije in Jugoslavije do nekaterih mednarodnih problemov pa sta vendar oba predsednika v Rimu našla stične točke — od želje po mirni rešitvi vietnamskega spopada in politične rešitve krize na bližnjem Vzhodu tja do zanimivih izjav, da je treba uskladiti napore za boljše sožitje v Sredozemlju in Podonavju. Prati tako so med obiskom ugotovili, da se Italija energično zavzema tudi za odstranitev preprek med zahodno in vzhodno Evropo.

Srečanje v Rimu je tako italijanski kot jugoslovanski javnosti nudilo pravo podobo o stanju medsebojnih odnosov. Ti pa zavoljo objektivnih pogojev prav zdaj omogočajo in skoraj terjajo kvaliteten korak naprej na številnih področjih. Izmenjava med državama je samo lani dosegla res impozantno številko 450 milijonov dolarjev v obeh smereh in je torej v nekem smislu uravnotežena. Dalje smo lani zabeležili na mejnih prehodih kar 24 milijonov prehodov samo na podlagi maloobmejnih dovolilnic, ne da bi pri tem računali ostale turiste. Ze ti dve številki menda dovolj jasno pričata, da je bil obisk jugoslovanskega predsednika vlade v Italiji samo logično nadaljevanje in potrditev stanja, do katerega so dospeli odnosi med sosednjima deželama. Zatorej pomeni jugoslovanski obisk v Italiji nedvomno korak naprej k prijateljstvu med Italijo in Jugoslavijo, o čemer morda najbolj priča vabilo predsedniku italijanske republike Saragatu, naj obišče Jugoslavijo. In predsednik Saragat je vabilo sprejel. To pa je tudi še en dokaz več, da se odnosi med Italijo in Jugoslavijo nenehno izboljšujejo in postajajo tako zares prijateljski.

Ob obisku predsednika jugoslovanske vlade

Mika Špiljak sprejel v Rimu našo delegacijo

V delegaciji so bili: predsednik SKGZ Boris Race, deželni poslanec dr. Jože Škrk, občinski svetovalec v Gorici dr. Peter Sancin, dr. Teofil Simčič in tajnik društva "Ivan Trinko", Izidor Predan, ki je zastopal Slovence videmske pokrajine

Med svojim uradnim obiskom v Italiji je predsednik jugoslovanske vlade Mika Špiljak sprejel tudi delegacijo slovenske nacionalne manjšine v Italiji. Ob tej priložnosti so predstavniki naše manjšine seznanili predsednika jugoslovanske vlade z nekaterimi perečimi problemi Slovencev v Italiji. Mika Špiljak je z razumevanjem poslušal naše delegate in obljubil vso pomoč in podporo jugoslovanske vlade pri italijanski vladi, da bi se omenjeni problemi rešili v obojestransko korist in v smislu ter duhu razumevanja ter prijateljskega sodelovanja, ki že tako vladata med obema državama.

Ob tej priložnosti je bilo izdano tudi naslednje uradno sporočilo:

«Delegacija slovenske narodnostne skupnosti v Italiji izraža zadoščanje in zadovoljstvo, da je na svojo pobudo lahko pozdravila predsednika izvršnega sveta SFR Jugoslavije Miko Špiljka in ostale člane jugoslovanske delegacije, ki so na obisku v Italiji.

V tem stiku se odraža tudi zanimanje jugoslovanske vlade za usodo dela slovenskega naroda, ki živi v Republiki Italiji.

Delegacija je z zadovoljstvom ugotovila, da se odnosi med obema mejnima državama krepijo, hkrati je poudarila prepričanje, da je sestavni del dobrega vzdušja tudi zaščita manjšine. Delegacija sodi, naj se v tem duhu dokončno in pravično rešijo še vsa številna odprta vprašanja

slovenske narodnostne skupnosti v Italiji, ki bo na ta način uspešnejši posredovalec za širše sodelovanje in nadaljnjo krepitev dobrih sosedskih odnosov.

Delegacija je predsedniku Miku Špiljku prikazala položaj slovenske skupnosti v Italiji z navedbo pozitivnih ukrepov, ki so bili sprejeti v zadnjih letih, našla pa je tudi vrsto nerešenih vprašanj, ki so zanjo življenjsko važna.

Med temi je poudarila nujnost, da se izvedejo določbe republiške ustave, deželnega statuta ter posebnega statuta londonskega memoranduma za popolno narodnostno, gospodarsko in kulturno enakopravnost, zaščito in razvoj Slovencev v Italiji. Še prav posebno je opozorila na potrebo, da se uzakoni pravica uporabe slovenskega jezika, da se zagotovi pravično zastopstvo Slovencev v javni upravi in sodstvu ter da se dokončno uredi slovensko šolstvo v tržaški, goriški in videmski pokrajini.

Predsednik Mika Špiljak je z zanimanjem sledil izvajanjem članov delegacije ter izjavil, da je v razgovorih s predstavniki rimske vlade imel priliko obravnavati nekatera vprašanja, ki zadevajo slovensko manjšino v Italiji in zagotovil, da bodo ta vprašanja tudi v bodoče predmet pozornega zanimanja jugoslovanske vlade.

Rim, 10. januarja 1968».

ZA IZBOLJŠANJE PROMETA

Preuredili bodo mejni prehod na Kokovem

Pred dnevi je podpredsednik deželnega odbora dr. Giansilverio Giacometti umestil študijsko komisijo, sestavljeno iz funkcionarjev deželne uprave, katere naloga je proučiti razne načrte za ureditev obmejnega prehoda na Kokovem pri Trbižu ter izbrati najbolj primerne.

Komisija se je takoj lotila dela, saj je znano, da se trgovinski in turistični promet na tem prehodu zelo težko razvija, ker so naprave zastarele in ne ustrezajo več sedanjim potrebam. Poleg tega pa ni dovolj prostora za parkiranje in obračanje vozil, ki vozijo blago, katero mora carina ocariniti. Zato nastajajo zagate in zamude zlasti v času, ko je promet največji. Vse to vpliva neugodno na celotno deželno gospodarstvo in utegne imeti za posledico, da se promet preusmeri drugam. Deželna uprava je že dolgo časa od tega začela proučevati to vprašanje. Ko bo komisija opravila svoje delo, bo deželna uprava sprejela obveznost, da izda za pripravljanje načrtov in za začetek del na prelazu 200 milijonov lir iz letošnjega proračuna.

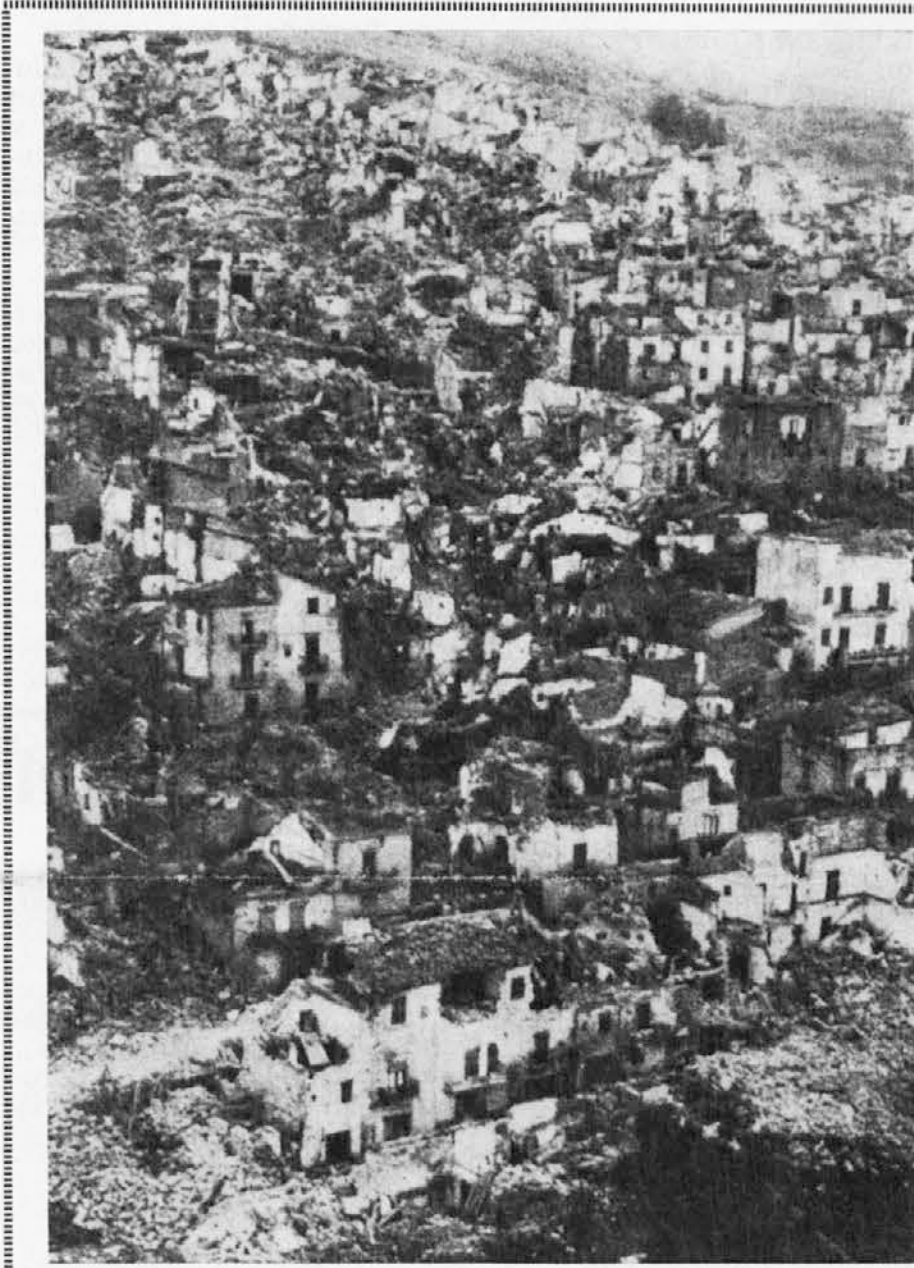
Čez ta prehod gre dobršen del turističnega in trgovinskega prometa, ki prihaja iz Bavarske in iz severovzhodne Avstrije in ki je namenjen v kraje ob gornjem Jadranu ter na vzhodna področja Padske nižine. Tu se stekajo tudi

druge važne evropske ceste in se srečava promet iz raznih smeri.

Komisija bo morala proučiti tudi predloge, načrte in priporočila raznih javnih in zasebnih ustanov ter izbrati največjo rešitev, katero bo predložila v odobritev deželnemu odboru. Pri tem bodo morali upoštevati predvsem sedanjo tako imenovano «Pontebško cesto», ki bo morala postati avtocesta. Komisija si bo šla ogledat položaj tudi na kraj sam, to je na Kokovo in na bližnja področja. Možna je tudi, da bodo sklicali pred koncem njenega dela konferenco, ki se je bodo udeležili zastopniki vseh prizadetih javnih uprav. Na ta način bodo zvedeli za mnenje vseh tistih, ki se jih vprašanje mejnega prehoda tiče.

Več kot dve milijardi lir za gospodarstvo Julijskih Predalp

Pred nedavnim se je sestala v pokrajinski dvorani v Vidmu konsultivna komisija združne avtonomne sekcije za gorske izboljšave Julijskih Predalp v okviru «Ente friulano di economia montana», katere predsednik je adv. Agostino Candolini. Razpravljali so o zelo važnih problemih, med te-

Italijo je pred nedavnim spet doletela strahotna elementarna nesreča. Zemlja se je v rušilnih potresnih sunkih stresla na Siciliji, natančneje v trikotniku med Trapanijem, Agrigentom in Palermom. Najhuje so bile prizadete vasi Gibellina, Montevago, Poggioreale in Santa Margherita. Potres je uničil domove 25.000 prizadetih, terjal precej človeških življenj in naredil, po prvih cenitvah, okoli 200 milijard lir škode. Vsa Italija in ves svet te dni preživljajo v skrbi in pomoči prizadetim Sicilijancem, z njimi pa smo v človeški in sodržavljanski solidarnosti tudi vsi Slovenci videmske pokrajine. Na sliki vidimo strahotno razdejanje, ki ga je povzročil potres v vasi Santa Margherita Belice.

IZ REZIJSKE DOLINE

Tudi v Reziji število prebivalstva vidno pada

Še do nedavnega je bila občina Rezija ena tistih, kjer število prebivalstva ni tako naglo padalo kot drugje v naši deželi, kajti Rezijani so bili vedno le sezonski delavci in zato prirodnega prirastka ni manjkalo. Sedaj se je tudi tukaj marsikaj spremenilo in zato ima tudi Rezija vedno

manj ljudi. Pa poglejmo kakšno je bilo demografsko gibanje v lanskem letu: rodilo se je 28 otrok (doma 11, v drugih občinah 15, v inozemstvu 2); umrlo je 34 oseb (doma 26, v drugih občinah 8); v občino se je priselilo 53 ljudi, izselilo se jil je pa 196. Dne 31. decembra je občina Rezija štela 2.260 ljudi, lani ob istem času pa samo 2.201. Tako vidimo, da se je v enem letu število ljudi skrčilo za 59.

Od leta 1951 se je število prebivalstva skrčilo za 1.149 enot, od leta 1961 pa za 629.

Sedaj štejejo posamezne vasi:

Osojani 538 prebivalcev, Stolviča 425, Sv. Jurij 410, Ravenca 290, Njiva 135, Liščeca 116, Učja ali Beli potok 226, Korita 61. Vsega skupaj šteje občina Rezija 660 družin in tri skupna gospodinjstva.

mi o ustanovitvi novih upravnih organov, o javnih delih in o gorskih izboljšavah Julijskih Predalp v okviru deželnega načrtovanja. Za vsa ta dela bo danih na razpolago dve milijardi in 200 milijonov lir, od katerih bo skoraj polovica izvedla ustanova «Ente di economia montana».

Iz Nadiške doline

Ustanovili komisijo za pomoč invalidom

S prefektnim dekretom je bila v Čedadu ustanovljena komisija, ki bo skrbela za pomoč pohabljenecem in civilnim invalidom. Komisija bo pregledovala prošnje in preverjala življenjske pogoje prosilcev, ki bivajo v vseh dvajsetih občinah čedadskega okraja in v občinah Centa, Brdo v Terski dolini, Tipana in Neme. Predsednik te komisije je dr. Oliviero Fabris.

Demografsko gibanje čedadске občine

Meseca decembra je bilo v čedadski občini tako-le gibanje prebivalstva: rodili so se 4 otroci in umrlo je 20 ljudi (11 moških in 9 žensk); v občino se je priselilo 28 oseb, izselilo se jih je pa 21. Dne 31. decembra 1967 je občina štela 10.761 rezidentnih ljudi.

Koliko je volivcev

Pri zadnjem pregledu volilnih seznamov je bilo ugotovljeno, da šteje čedadska občina 7.774 volivcev, od teh 3745 moških in 4029 žensk; vpisani so v 15. sekcijah.

Sv. Peter Slovenov

Sestanek županov Nadiške doline

Pretekli teden so se sestali na občinskem sedežu v Špetru župani vseh sedmih občin Nadiške doline in iz Prapotnega. Sestali so se zato, da so vsi skupaj razpravljali o členu 614 deželnega zakona, ki predvideva posebne olajšave nerazvitim hribovskim občinam.

Sestanka se je udeležil tudi poslanec Mario Toros, ki je prisotnim zagotovil vso svojo pomoč. V kratkem se bodo sestali ponovno, da bodo razpravljali še o drugih perečih problemih, ki tarejo Nadiško dolino in predvsem hribovske vasi.

V postelji je našla sina mrtvega

Vso našo dolino je zelo užalostila vest o nagli smrti 45 letnega Alfreda Rakarja iz Lipe. Rakar se je pred nedavnim preselil v Belluno, kjer je bil v službi kot šofer in tam se je tudi poročil. Pretekli teden je prišel obiskat mater in ko ga je ta šla zjutraj buditi, ga je našla na postelji mrtvega. Zdravnik je ugotovil, da ga je med spanjem zadela srčna kap.

Nesrečen padec

V čedadsko bolnico so morali peljati 65 letno Avgusto Cantoni, ker je tako nesrečno padla, da si je zlomila levo roko. Ozdravila bo v enem mesecu.

Srednje

Zaradi ledenih cest ustavljen promet

Pretekli teden je bilo pri nas zelo mraz, povrhu tega je zapadel pa še sneg. Ker so bile ceste zamrznjene, ni vozil avtobus v Gorenji Trbilj in tudi ne v Kras v dreški občini. To je bilo zelo nevarno za delavce in študente, ki se vozijo vsako jutro z avtobusom na delo oziroma v šolo, ker so morali hoditi po več kilometrov peš.

Sv. Lenart

Gradnja novega mostička čez Arbeč

Pred nedavnim so v uradih od «Ente di economia montana» v Vidmu v prisotnosti šenlenarške-

ga župana Sidarja dali v zakup dela za gradnjo novega mostička čez hudournik Arbeč, ki bo povezoval občinsko športno igrišče in precej razsežno ozemlje okoli Sv. Lenarta. Most bo dolg okoli 40 metrov in bo stal 14 milijonov lir. Deželni odbor za kmetijstvo je dal občini okoli 50 odstotkov na celotne stroške.

Pogorela je kopa sena

V dneh, ko je bilo po naših dolinah zelo mraz, je nekdo zakuril ogenj ob hudourniku Kosci v bližini Čemurja. Ker je pihal tudi močan veter, so plameni zajeli kopo sena, ki je bila tam blizu. Škode je za okoli 15 tisoč lir.

Prometna nesreča

Precej hudo se je ponesrečila 5 letna Lucija Cedermaz iz Loga, ko je neprevidno prečkala cesto. Povožilo jo je nek avtomobil in jo močno ranil po glavi. Ozdravela bo v treh tednih.

Podbonesec

Meseca decembra je bilo rekordno število prehodov

Mali obmejni promet med našo deželo in sosedno Slovenijo

Iz Krnahtske doline

Praznik emigrantov v Tipani

Letošnjega praznika emigrantov v Tipani sta se udeležila tudi bivši predsednik pokrajine prof. Burtulo in pokrajinski svetovalec Beorchia, ki sta prisotne tudi pozdravila s priložnostnim govorom. Emigrantom je govoril tudi župan Sandrino Coos. Praznik so zaključili v cerkvi, nekateri pa seveda potem tudi v gostilni.

Kanalizacija v vseh vaseh tipanske občine

Občinski svet je na svojem zadnjem zasedanju sklenil, da bo poskrbel za gradnjo kanalizacije v vseh vaseh občine, če bodo dobili kakšen prispevek in so zato poverili županu nalogo, da zaprosi za pomoč deželo. Če bodo dosegli zaprosene prispevke, bodo uredili tudi sedež občine in napeljali novo javno razsvetlavo po vsej občini.

Ojačili bodo vodovod

Občinska administracija name-rava v temu letu ojačiti vodovodno mrežo, kajti v poletnih mesecih večkrat primanjkuje vode. Sedaj preiskujejo vodo iz izvira pri Brezjah in če bo odgovarjala predpisom, jo bodo tam zajeli.

Popravili bodo cesto v Ramandol

V kratkem bodo pričeli z deli, ki so potrebna, da bo zemlja bolj stabilna v hribovskem bazenu hudournika Krnahte in sicer v Ramandolu, kjer se neprestano trgajo plazovi in zasipajo cesto in so nevarni zaselku Kos, ki leži tik pod cesto. V tem kraju namreč stalno zateka voda, posebno ob večjih nalivih, in dela hišam škodo. Za to delo je dežela nakazala štiri milijone lir.

Občina Neme bo prejela deželni prispevek

Vse je zelo razveselila novica, da bo dežela dajala občini Neme za dobo 15 let 3 milijone in 148 tisoč letnega prispevka. Ta prispevek bo dan na podlagi deželnega zakona št. 7 z dne 22.5.1967, ki predvideva posebne olajšave

stalno narašča. Meseca decembra so zabeležili rekordno število prehodov: 195.298 z navadno propustnico in sicer 163.161 italijanskih državljanov in 31.802 jugoslovanskih, z dvolastniško propustnico pa jih je šlo preko meje 315.

Največ prehodov so zabeležili na obmejnem prehodu v Štupci, kjer jih je bilo vsega skupaj 192.334. Skozi ostale obmejne bloke pa je bilo tako-le gibanje: Učja 667, Polava pri Čeplesiščih v sovodenjski občini 626, Most Mišček 594, Most na Nadiži (Ponte Vittorio) v tipanski občini 684, Solarje pri Dreki pa 373.

V istem času je bilo poleg tega preko meje še 144.216 ljudi s potnimi listi. Tako je bilo vsega skupaj meseca decembra 339.494 prehodov.

Pogreb

Dne 9. t.m. smo spremili k zadnjemu počitku mater našega župana, gospo Raafaelo Pierich. Poleg številnega domačega prebivalstva so se pogreba udeležili tudi mnogi župani občin Nadiške doline. Hudo prizadeti družini izrekamo naše sožalje.

tistim občinam, ki so bile razdejane ali požgane med zadnjo vojno, kakor so bile Neme, Ahten in Fojda.

V 15. letih bo tako naša občina dobila 47 milijonov 230 tisoč lir.

Iz Idrijske doline

Uredili bodo cesto Čedad-Prapotno

Občinski odbor je sklenil, da bodo v kratkem dali popraviti občinsko cesto, ki vodi od Sv. Ane proti Spessi, ker ji grozi plaz. Za izvedbo tega dela bodo odprli delovni center.

Občina bo dobila državni prispevek

Minister za javna dela je te dni sporočil, da bo država nakazala prapotniški občini 20% na celotne stroške, ki znašajo 24 milijonov lir, za ureditev ceste Čedad - Čala in Kverčič - Mezzomonte ter 4% na 12 milijonov lir stroškov za napeljavo nove električne razsvetljave.

Poroka

Pred dnevi se je poročil tapetnik Roberto Lorenzutti iz Prapotnega s prodajalko Luiso Bier iz Čedada. Prijatelji jima čestitajo in želijo mnogo sreče in zadovoljstva v skupnem življenju.

Enako želijo tudi Remigiju Misigoju, ki se je v teh dneh poročil z Ano Marijo Nadalutti iz Čedada.

Iz Rezjanske doline

Pierino Di Lenardo žrtev prometne nesreče v Švici

Vso našo dolino je zelo pretresla žalostna vest, da se je dne 26. decembra smrtno ponesrečil v Švici, kjer je bil kot emigrant na delu, Pierino Di Lenardo iz Lipovce pri Ravenci. Pierino je bil star komaj 26 let in je šel pred štirimi leti v Švico v kanton Argovia. Tam se je tudi poročil in postal očka. Za božične praznike je šel s svojimi na obisk k nekaterim vaščanom, ki stanujejo v Horgen. Naslednji dan, ko je bil v družbi vaščana Umberta Micellija, je vanje zavozil nek avtomobil, ko sta šla po cesti in Di Lenarda z vso silo vrgel ob asfalt in ga za kakih 20 metrov vlekli za seboj. Mladi mož je umrl med vožnjo, ko so ga peljali v bolnico, medtem ko je Micelli ostal nepoškodovan. Truplo nepozabnega Pierina so prepeljali domov in ga pokopali na pokopališču v Ravenci. Pogreba se je udeležila vsa vas, kar je tudi znak, kako so ga vsi cenili in imeli radi.

Nov občinski tajnik

Sedanji občinski tajnik Franco Grossi, ki je služboval v naši občini več kot 7 let, je bil te dni premeščen v občino Villa Vicentina. Na njegovo mesto bo prišel Amilcare Fraccarossi, sedanji občinski tajnik iz Ville Vicentine.

TAVORJANA

Naš župan sprejet pri deželnih oblasteh

Pred nedavnim je šel naš župan g. Piccaro v Trst, kjer ga je sprejel deželni odbornik za rekreativne in športne institucije Cumbat, da sta se razgovarjala o gradnji novega športnega igrišča. Potem ga je sprejel tudi odbornik za kmetijstvo, s katerim se je pogovoril o gradnji nekaterih poljskih poti in o ojačenju produkcije in prodaje «piasentinskega» kamna.

Pobudnik za gradnjo cerkve v Venezueli doma iz naše vasi

Zvedeli smo, da je Ettore Cudicio, ki se je izselil v Venezuelo pred kakimi dvajsetimi leti, dal pobudo za gradnjo nove cerkve v Caracasu. Cerkev bo posvečena

pompejski Materi božji. Temeljni kamen so že postavili pred enim mesecem.

Gorjani

Umril je župan Rafael Baiano

Dne 19. t.m. je umrl v Gorjanih kmalu po prevozu iz huminske bolnice, kjer se je zdravil kakih 15 dni, 66 letni Rafael Baiano, župan občine Gorjani.

Vest o njegovi prerani smrti je globoko odjeknila po vseh vaseh občine, saj so ga vsi imeli radi in spoštovali. Bil je tri leta župan in je vseskozi vestno opravljal poverjeno mu nalogo.

KRATKE VESTI

Grmek - Na svoji zadnji seji je občinski svet med drugim tudi sprejel proračun za tekoče leto, ki je izenačen, če dobijo 4 milijone in 943.610 lir posojila.

Sprejeli so tudi sklep, da bodo uredili cesto Slapovik - Arbida in da bodo prevažali otroke iz gorskih vasi v otroški vrtec v Kločič.

Dreka - «Cassa Depositi e prestiti» je te dni sporočila, da je bila prošnja, ki jo je svoj čas vložila občina za dosego posojila 6 milijonov lir, ugodno rešena. Občina namerava s tem denarjem napeljati kanalizacijo v vse vasi, ki spadajo pod njeno okrilje.

Sovodnje - Zvedeli smo, da je deželno odborništvo za kmetijstvo dodelilo naši občini 3 milijone in 328 tisoč lir za utrditev plazov v Gorenji Brdci. Z deli bodo pričeli, čim bo vreme dopuščalo.

Ahten - Pretekli teden je prišlo do hudega požara v seniku, ki je last Maria Poiana iz Rekluža. V seniku je bilo okoli 90 kvintalov sena. Kmet je utrpel za več kot pol milijona lir škode.

Fojda - Te dni se je poročila naša vaščanka šivilja Marisa Bortolutti iz Fojde z zidarjem Ferruciom Muratore iz Vidma. Novoporečencema želijo znanci in prijatelji obilo uspeha in sreče v skupnem življenju.

vaš čas pridobi vso svojo vrednost!

solacedudine

UDINE
Via Chiassoforte 3
Tel. 54551 - 2 - 3

VELEBLAGOVNICA

nama

LJUBLJANA

s poslovalnicami:

- «TRGOVSKA HIŠA», Tomšičeva ul. 2
- «Blagovnica s stanovanjsko opremo», Wolfova ul. 1
- «KONFEKCIJA ELITA», Čopova ul. 7

Obiščite nas in nam zaupajte svoje želje tudi v letošnjem letu!

«V svojih delih
on bo živel večno!»

Letos poleti bo minilo štirinajst let od smrti našega velikega duhovnega in kulturnega tvorca monsinjorja Ivana Trinka. Brali smo že niz orisov o tem edinstvenem liku med našimi velmoži. Spremljali smo ga od prvih dni, ko je rasel v domačem Trčmunu pod zelenim in snežnim Matajurjem, kjer se je igral z «našimi paglavci», pa tja do Čedadu, kjer je kot vzoren šolar končal prve nauke. Kmalu se je moral posloviti od rojstnih krajev, katerim je zapel v slovo:

Zbogom, gora, zbogom, lepe cvetne trate, ki spomine v srcu zbujeate mi zlate.

Srečali smo ga v videmskih višjih šolah, kjer je dozoreval v duhovnika in v vodnika svojega ljudstva vse tja do prve daritve, ko mu je pesnik Podreka zapisal posvetilo: «Ivan Trinko, cvetka ta, je nov levit tvoj, — ki njegov danes prvi si prejela blagoslov — trčmunska vas».

Poslušali smo ga kot vzgojitelja treh rodov in kot globokega profesorja filozofije, ki je za katedrom in v zboru znanstvene akademije razdajal bogastvo svoje znanosti.

Odrpli smo strani njegovih Poezij in prisluhnili njegovi duši. Kar je v neobjavljenem rokopisu napisal pobratimu Simonu Gregorčiču ob njegovi smrti, to velja tudi zanj. Napisal pa je: «Naš pesnik je bil fina, silno občutljiva duša, nežna harfa, ki je milo zabrnela ob najrahlejšem pritisku in zadihljaju. Pesem mu je edina tolažba, mu je luč, sonce, ki mu ogreva ozračje resnice».

Vzdrhteli smo ob srčnem prijateljstvu Gregorčiča in Trinka, dva poeta — iz njih src se veneč spleta.

Ustavili smo se ob Trinku umetniku, ki mu ni bila umetnost sredstvo za dobiček, marveč jo je upošteval le kot plemenito poslanstvo. Nazadnje smo poslušali še Trinkove zvoke in melodije do poslednje, ko kliče iz globin svojega srca «De profundis», prošnjo in hvalnico Gospodu.

Zunanji lik

Njegov večni lik nam je še pred očmi, kot svetla podoba svetopi-semjskih vidcev. Zvesto je narisal njegovo postavo mojster Tone Kralj na veliki oljnati podobi ob 70 letnici rojstva. V veži rojstne hiše je visela na levi steni. Obiskovalcu se Trinkova hieratična

Ob 105 - obletnici rojstva IVAN TRINKO - ZAMEJSKI njegov neminljiv lik

osebnost smehlja s platna in se zdi, da bo zdaj, zdaj stopila nasproti gostu in mu pristrčno stisnila roko v pozdrav. V resnici je tudi bil tak ob mojem zadnjem obisku pri njem. Visoka, ravna in častitljiva postava v resnobni duhovski halji z biretom na glavi. Ostro izklesane, a dobrohotne poteze na obrazu so obzarjene od prijazno sijočih oči; okrog drobnih ustnic miren in obenem resen smehlja. Njegova beseda je zvenela moško in polno z vsemi odtenki, ki so izražali vsakovrstne misli in čustva. Lepo oblikovane in žilnate roke so kazale na potomca kmečkega rodu in obenem na preduhovljeno osebnost. Vsem Trinkovim plemenitim potezam se je poznalo, da jim je notranja sila izklesala tisto pristnost in svojskost, ki je lastna velikanom duha in srca. Tak je bil njegov zunanji lik.

Njegova velična pa je blestela tudi nepojmljivo v ponižnosti. Znano je, kako se je kar zgrozil, ko je zvedel, da ga kandidirajo za goriškega nadškofa. Na stara leta je večkrat zagodrnjal, ko je od vsepovsod prejemal častitke in voščila, češ «vse prav, samo kadišnic ne!». Odločno je odklanjal vse ponudbe raznih italijanskih

univerz, vsa odlikovanja. Člani akademije znanosti iz Prage so mu pisali na Trčmun, naj jim pošlje svojo sliko, da bi jo pridružili portretom zaslužnih mož v Praškem muzeju. Vse kaže, da je ni poslal, ker pač nobene ni imel.

Kako je sam sodil o svoji veličini pove tale zgodbica. Ob njegovi devetdesetletnici so ga prišli obiskat na Trčmun odposlanci ameriških Slovencev. Eden izmed njih, zavzet od Trinkove osebnosti, je vzkliznil: «Vi ste zares naš velik mož!». Monsinjur pa je hudomušno odvrnil: «O, seveda sem velik. Devetdeset let imam in merim en meter in osemdeset centimetrov!». Njegov humor je bil karakterističen in duhovit. Bilo je za časa prve svetovne vojne. Mons. Trinko je pred čedajsko postajo iskal kak voz, da se popelje do Sovodenj k nekemu cerkvenemu opravilu. Povpraša vpoklicanega uradnika na postaji; ta pa duhovnu v talarju prezirljivo odgovori: «Boste že našli kakega osla, da vas popelje». Trinko pa odrezavo: «Hvala lepa za pojasnilo, a vidim, da bo težko, ker so v času vojne vsi osli mobilizirani». Podobni Trinkovi odgovori so šli od ust do ust po vsej deželi.

Vsestranska osebnost

Trinkova vsestranska osebnost in njegovo bloboko znanje je prodrlo v svet. V tedanji frama-sionski in protiklerikalni državi ni mogel noben duhovnik postati član kake znanstvene, kulturne ali politične ustanove. Trinka so pa povabili v rimsko in videmsko akademijo znanosti, kjer je postal ugleden član. Mimo njega niso mogle iti tudi gospodarske ustanove. Čeprav se je otresal, je moral na prigovarjanje sobratov sprejeti odborniško mesto pri «Katoliški banki». Ko se je izkazal tudi na tem položaju, so ga izvolili v videmski deželni odbor. On je bil tedaj prvi in edini duhovnik v Italiji, ki je prišel na tako odlično politično-upravno mesto. Ko pa je že mesto sprejel, se je kljub svoji ponižnosti krepko uveljavljal kot deželni poslanec. Poverjali so mu važne deželne zadeve, čeprav jih je bodel njegov duhovniški stan. Ugled in upoštevanje je užival tudi pri politično nasprotnih poslancih. Znal je pri sejah tudi krepko udariti po mizi in braniti koristi

svojih rojakov in deželanov. Zavzemal se je za vsakogar brez razlike. Nikomur ni znal reči «ne», če ga je kdo prosil, naj potka v kaki zadevi na prefekturi, na sodniji, na vojaških uradih ali na županstvu. Povsod so se mu odprla vrata, ker so znali, da se povsod znani monsinjur in profesor poteguje le za pravico in nikdar za krivico. Trinkovo politično delovanje, ki bi zaslužilo poglavje zase, je stremelo po obrambi ljudskih koristi. On je bil prvi socialni ljudski zastopnik v duhu krščanske pravice in ljubezni in še od daleč ne politikant. Vsa ta častna bremena je pa sprejel le prisiljen in v občo korist.

Časti mu je naklanjala tudi cerkvena oblast. Sveti oče Pij X. ga je imenoval za častnega kanonika. Videmski nadškof za kanonika stolnega kapitlja. Postal je član odbora cerkvene umetnosti. Osemindeset let je bil ravnatelj in duhovni vodja zavoda «Nobile Collegio delle Dimesse», ki ima internat s srednjimi šolami in še danes slovi zaradi Trinkovega prizadevanja.

Ivan Trinko v krogu svojih domačih pred hišo v Trčmunu, kjer je preživel svoja stara leta. Slika je bila posneta ob priliki njegove devetdesetletnice

Začuden se vprašujemo, kje je imel ta človek obložen s tolikimi nalogami in bremenami še časa, da je sukal pero, obračal čopič in izvabljal melodije iz srca in harmonija. Odgovor nam more dati le njegova železna volja, jeklena vztrajnost, pa tudi ljubezen do svojega ljudstva.

Za svojo domačijo obzarjeno od naravne lepote in od bridkosti težkega življenja bi bil razdal vso svojo osebnost. Za svoje ni samo molil, jih je vzgajal, jim pel, slikal, tudi vriskal je, če je bila potreba.

Se dvoje izrazitih potez njegovega sklesanega značaja moram

omeniti. Prva je, kot je sam zapisal v neobjavljenem rokopisu ob smrti Simona Gregorčiča: posestrimstvo duš. Trinko je zapisal o svojem sobratu v duhovnem in pesniškem življenju: «Duša njegova se strinja, zedinjuje in spopolnjuje z vsako drugo, s katero ima skupne vzore in skupne vtiške». Na svoji dolgi življenjski poti je oče beneških Slovencev iskal sebi sorodne duše. Našel jih je dosti med svojimi sobrati, med svojimi učenci, med ljudstvom po dolih in bregeh domače zemlje. Odzvali so se mu tudi preko tedanjih državnih mej, učenjaki od Peterburga do Rima.

Skrb za naraščaj

Kako se je Trinko brigal za duhovski naraščaj izpričujejo drobni rokopisi o slovenskih dijakih in bogoslovcih v Vidmu. Za leto 1935-36 berem v njegovem rokopisu:

«V malem seminišču (Seminaro di Castellerio)

1. Kračina Valentin - I. razred gimnazije
2. Markjol Hijacint - II. razred gimnazije
3. Juretič Hugon iz Čeneble - III. razred gimnazije
4. Tomasino Peter iz Subida - III. razred gimnazije

V velikem seminišču (Seminaro maggiore - Udine)

7. Pinoza Alfonz iz Zavrha (Villanova - Tarcento) - VI. oziroma I. razred liceja
8. Černetič Avgustin iz Prosnida (Prossenico) - VI. oziroma I. razred liceja
9. Čičigoj Franc iz Dreke - VII. oziroma II. razred liceja
10. Černet Marij iz Črnega vrha - VIII. razred (III. licej)
11. Kormons Atilij iz Platišč - VIII. razred (III. licej) Bogoslovci
12. Del Medico Peter - II. leto
13. Blazutič Fortunat (Gor. Barnas) - III. leto
14. Blasutto Artur - IV. leto
15. Ošnjak Evgen (Sv. Lenart) - IV. leto
16. Špekonda Angel (Črni vrh) - IV. leto

Torej vseh skupaj je 16. Dva, ki sta napravila izpit za I^o gimnazijo, nista mogla stopiti radi pomanjkanja sredstev».

Tu konča Trinkov seznam. Iz spodnje pripombe je razvidno, da ga je bolelo, ker ni mogel pomagati še tema dvema.

Trinkova klasično izdelana osebnost je uvaževala hierarhične vrednote: družina, narod, država, človeško občestvo — Bog. Svojim rojakom je pisal pesmi in molitvenike. Italijanskim državljanom je prevajal iz klasičnih del čeških, ruskih in poljskih pisateljev; saj je obvladal prav tekoče osem jezi-

kov. Po pravici je beneški dnevnik Gazzettino zapisal ob njegovi smrti: «S Trinkovim imenom je povezano pol stoletja zgodovine in kulture».

Za dobro sosedstvo

Skozi vse to polstoletno kulturno delovanje je imel Ivan Trinko še en svetel cilj pred svojimi očmi, in ta je bil zgraditi most sporazumevanja med obema sosednima narodoma ob meji pri Nadiži in Soči. Italijane je seznanjal s slovensko in slovansko kulturo, slovanski svet pa z bogastvom romanskega kulturnega sveta. Popolnoma razumljivo je torej, da mnogi kritiki primerjajo Trinka s pisateljem Nicolò Tommasejom; oba sta se v svoji plemenitosti trudila, da bi se sosedni narodi, italijanski in jugoslovanski zblížali. V tem duhu je tudi napisal leta 1939. z veliko znanstveno akribijo eno izmed svojih največjih del v prozi: «Storia politica, letteraria ed artistica della Jugoslavia». V uvodu v to knjigo je napisal: «Poguma za to delo so mi dali prijateljski odnosi med Italijo in Jugoslavijo in pravilno je, da se prijatelji med seboj poznajo v vseh ozirih». Trinkova knjiga je našla v italijanskih znanstvenih krogih velik odmev. Naj mi bo dovoljeno navesti samo eno oceno z najvišjega mesta. Trinko je svojo knjigo poslal v dar tudi kardinalu Mercatiju, bibliotekarju rimske Cerkve. Visoki cerkveni dostojanstvenik se v posebnem pismu z dne 20. februarja 1940 zahvaljuje kanoniku in profesorju Ivanu Trinku za izredni trud in pravi, da «se pridružuje želji, da bi to delo vedno bolj poglobljalo prijateljstvo in medsebojno spoštovanje med Italijo in Jugoslavijo».

Trinko, skoraj samosevec na zapadni meji, ni predel skozi pol stoletja in še več nit samo domače kulture. Ptel je tudi v duhu svojega vzornika Prešerna, svetlo misel, da «ne vrag, le sosed bodi nam mejaš».

Stopimo še tja gori v Trčmun na tihem grob in preberimo na spomeniku vklesane latinske besede, katere navajamo v slovenščini:

Tukaj čaka vstajenja
mons. Ivan Trinko
Tolikšnemu imenu nobena
hvala ni zadostna.
Ne sebi-svojim on je živel.

za naše mlade bralce

Pogumna starca in strahopetni starec

Zivela sta starca in starca. Starca je bila pogumna, starca pa strahopeten. Starca je pristavila pšeno za kašo in rekla:

«Jaz skuham kašo, ti pa stopi v shrambo in prinesi slanina».

Shramba pa je bila daleč od hiše. Starca je zapregel jelena, sedel na sani in se odpeljal.

Pripelje se k shrambi in jo hoče odpreti, iznenada pa zasliši, kako v njej nekdo gode:

«Kdo le semkaj nos tišči!»

«Kdo le semkaj nos tišči!»

Starca se ustraši in skoči na sani. Pripelje se domov in reče starci:

«V naši shrambi je strašna pošast, ne morem do slanina!».

Starca pa dé:

«Zajec ti, strahopetni! Bojiš se, pa sam ne veš, česa! Odpelji se še enkrat k shrambi in mi prinesi slanina!».

Starca se spet pripelje k shrambi. In spet zasliši:

«Kdo le semkaj nos tišči!»

«Kdo le semkaj nos tišči!»

Starca se tako ustraši, da se ves trese. Brez slanina se vrne k starci in pravi:

«Ne morem do slanina: pošast je v shrambi... Strah me je!».

«Kaj pa dela pošast v naši shrambi?»

«Kar naprej gode: Kdo le semkaj nos tišči!».

Starca se razjezi:

«Zajec! Česa neki se bojiš? Od kot pa naj bi pošast prilezla v našo shrambo? Sama stopim po slanina!».

Sede na sani in se odpelje.

Pripelje se k shrambi. Od tam se razlega:

«Kdo le semkaj nos tišči!»

«Kdo le semkaj nos tišči!»

Starca to sliši in se ne ustraši. Odpre shrambo in reče:

«Ti že pokažem! Ti že dam ljudi strašiti! Nikar ne misli, da imaš s starcem opravka! Starca je zajec, jaz pa nisem njegovega kova!».

Stopi v shrambo. Pogleda, in kaj vidi — na slanini sedi miška in jo

gloda. Zgrabi starca miško in jo pošeno prima z rep.

Miška zacvili:

«Kdo le semkaj nos tišči!»

«Kdo le semkaj nos tišči!»

«Tak tako», reče starca, «zdaj pa že vem, kdo je ta pošast».

Miško potisne v rokavico iz jelene kože in se odpelje domov. Vrne se in pravi starcu:

«No, zdaj sem ti pa pripeljala tvojo strašno pošast! Pogledaj, koga se tako bojiš! Le dobro pogledaj!».

In mu vrže rokavico z miško.

Starca se ustraši, plane pokonci in zbeži.

Starca pa skuha kašo, v kašo vrže slanina in si jo privoščiči. Do sitiga se naje. Strahopetni starca pa ostane lačen.

EZOP

Pes in tat

Tat se je ponoči prikradel k hiši, da bi kradel. Psu čuvaju je ponujal kruha, da bi ne lajal. Zvesti čuvaj pa kruha ni maral in je rekel tatu: «Podlež! Vem, kaj nameravaš. Preprečiti hočeš, da bi jaz lajal in bi ti laže okradel mojega gospodarja. Jaz pa se ti ne dam podkupiti in ne sprejemem tvojega darila». Nato je začel pes tako močno lajati, da so se vsi domači prebudili in tatu pregnali.

Lisica in štorcklja

Lisica in štorcklja sta postali prijateljici. Sklenili sta, da bosta živeli skupaj.

Kmalu potem je zvalila štorcklja mladiče. Negovala jih je, krmila in varovala kot zenico svojega očesa. Lisica pa je premišljevala sama pri sebi: Tili mladički so prav gotovo zelo okusni. To bi mi teknilo!

Nekoč sta odšli lisica in štorcklja na lov. Štorcklja se je dvignila visoko pod nebo in odletela k jezeru. Lisica pa se je vrnila domov in pojedla najbolj rejene mladiča. Priletela je štorcklja in lisica ji je vsa solzna rekla:

«Kako sva nesrečni! Pridem domov in kaj vidim — izginil je eden tvojih mladičev...»

Uboga štorcklja je vso noč prejkala. Zjutraj sta se prijateljici spet odpravili na lov. Ko se je štorcklja zvečer vrnila, je manjkal že drugi mladič.

«Najbrž so ga žabe pojedle, — je rekla lisica, — skačejo, kamor pogledaš.»

Štorcklja je odletela k jezeru in pregnala vse žabe. Potem se je vrnila domov — in kaj je videla: še zadnji mladič je izginil.

— Nesreča je prišla nad tvojo hišo, — ji je rekla lisica.

Štorcklja je jokala in jokala in se ni mogla pomiriti. Naenkrat pa je nekaj zagledala: lisici se je na gobec prilepilo peresce. Štorcklja je na mah vse razumela.

— Prijateljica draga, — je rekla lisici, — vidim, da nama tu ne bo obstanka. Odpraviva se prek jezera, tam so lepši kraji in tudi hrane je več.

— Kako pa naj pridem prek jezera, ko pa nimam peruti? — je rekla lisica.

— Jaz te prenesem, — ji je štorcklja odgovorila.

Lisici je bilo prav. Štorcklja jo je zgrabila in odleteli sta. Dvignili sta se visoko pod nebo. Štorcklja je vprašala:

— Čuj, lisica! Vidiš zemljo?

— Vidim jo, ko pest je velika.

— Prav.

Štorcklja se je dvignila še višje.

— Pa zdaj? — je vprašala.

— Zdaj zemlja ni nič večja od srebrnika, — je odgovorila lisica.

— Kar prav, — je rekla štorcklja in spustila lisico v globočino. Lisica je padla na zemljo in se ubila.

KSAVER MEŠKO :

Darovi

Prišel je pred modrega in mogočnega kalifa in vladarja vseh vernikov muslimanske ali Mohamedove vere Haruna al Rašida (vladal je 786 - 809) v Bagdadu eden njegovih namestnikov v širnem varstvu. Spoštljivo je prekrizal roke na prsih, položil s tem desnico na srce v znamenje vdanosti in zvestobe, pokleknil je in se do tal priklonil pred mogočnim vladarjem ter mu rekel:

«Prišel sem se pokloniti tvojemu Veličanstvu, da vidiš, kako sem ti pokoren in vdan. Za dokaz svoje zvestobe in pokorščine sem ti prinesel te bisere. Blagovoli jih sprejeti, o mogočni!».

In je ponudil vladarju v dragoceni posodi bisere, bleščeče in lesketajoče se, da je vid jemalo.

«Zadovoljen sem s teboj, vezir (minister). V milosti sprejemam tvoje lepo darilo. Pojdi v miru, pravično mi še zanaprej gospodari».

Podkralj je šel, vesel in srečen, da je mogočnega gospodarja s svojim darom zadovoljil.

Pa je prišel pred kalifa trgovec, eden izmed najbogatejših v državi. Spoštljivo in ponižno je prekrizal roke na prsih, pokleknil, se s čelom dotaknil tal in spregovoril:

«Prišel sem se ti zahvaliti, pre-mogočni. Pod tvojim varstvom potujejo moje karavane mirno in nemoteno po brezmejnem tvojem carstvu. V zahvalo za tvoje varstvo sem ti prinesel to sabljo. Blagovoli jo milostno sprejeti, o mogočni!»

In je izročil kalifu sabljo damaščanko, lesketajočo se kakor morje, kadar se odbijajo od njega opoldanski sončni žarki.

«Zadovoljen sem s teboj, Ibrahim, in tvoje darilo milostno sprejem. Pojdi v miru, Allah naj ti pomnoži tvoje bogastvo».

Trgovec je poljubil tla pred prestolom mogočnega. In je odšel vesel, da mu kalif ni dejal: «Pod mojim varstvom si obogatel, oddaj po

lovico svojega premoženja v mojo zakladnico».

Pa je prišel pred vladarja tretji podložnik, beduin, preprosti sin puščave. Položil je roko na srce, nekoliko nerodno se je poklonil, pokleknil je in dejal:

«Prišel sem od daleč pred tebe, pre-mogočni, da vsaj enkrat v življenju vidim tvoj prejasni obraz. Siromak sem, kamelar v puščavi; zato sem ti v dar prinesel samo vrečico datelnov. A najlepši so, kar so jih letos pri nas drevesa rodila. S skrbjo in ljubeznijo sem jih natrgal, v ljubezni ti jih darujem. Z ljubeznijo jih sprejmi, o pre-mogočni».

Tedaj se je kalifu razjasnil resni obraz.

«Hvala ti, brat. Daroval si mi najdragocenejše: ljubezen. V ljubezni sprejemam tvoje darilo».

In je zapovedal ob prestolu stoječim ministrom, naj moža pogostej, vrečico pa mu napolnijo s suhim zlatom. Tako zelo je cenil skromno darilo, ker je v svoji modrosti vedel, da vsakemu daru daje pravo vrednost šele — ljubezen.

Kratka pravljica

Zivel je človek, ki je imel dolg dolg nos. Tri pedi je bil dolg njegov nos. Tisti človek s tri pedi dolgim nosom je nekoč pripovedoval storijo, tri pedi dolgo storijo. Pripovedoval jo je pa zadnji večer v letu, ko ga je bilo samo še tri pedi, preden se je steklo. Če ne bi pripovedoval človek s tri pedi dolgim nosom svoje tri pedi dolge storije prav zadnjega dne v letu, ko ga je bilo samo še za tri pedi, bi bila tudi moja pravljica daljša kakor tri pedi. Tako pa ne seže čez tri pedi.

Armenska

R. Kipling

R
I
K
I
T
I
K
I
T
A
V
I

33. Ko je napačilo jutro, je bil Riki-tiki ves trd, sicer pa prav zadovoljen s svojim uspehom. «Zdaj moram obračunati še z Nagaino», si je rekel. «Ta bo hujša kot pet Nagov in mimo tega niti še ne vem, kdaj se izležejo jajca, o katerih je govorila. Pohiteti moram in poiskati Darzeeja! In ne da bi počakal na zajtrk, je Riki-tiki odhitel k trnovem grmu, kjer je Darzee na vso grlo prepeval zmagoslavno pesem. Glas o Nagovi smrti se je bil naglo raznesel po vsem vrtu, ker so vrgli mrtvo kačo na smetišče. «Nag je mrtev-mrtev-mrtev!» je žgolel Darzee. «To je res, toda kje je Nagaina?» je vprašal Riki-tiki in se skrbno ozrl naokrog.

34. «Na smetišču pred hlevom», je odgovoril Darzee. «Tam žaluje za Nagom. Strašen je Riki-tiki s svojimi belimi zobmi!» — «Pusti zdaj bele zobe! Povej mi rajši, ali si kdaj slišal, kje ima Nagaina svoja jajca?» — V gredici za melone, na koncu vrta, blizu zida, kamor sije sonce skorajda ves dan. Tam jih je pustila pred tremi tedni. — «In tebi se ni zdelo vredno, da bi mi to že prej povedal?» — «Saj jih vendar ne boš jedel, Riki-tiki?» — «Jedel jih prav gotovo ne bom. Zdaj pa, če imaš vsaj malo soli v glavi, sfrči takoj k hlevu in se delaj, kot da imaš eno perut zlomljeno, da te bo Nagaina lovila. Do gredice z melonami moram priti, in če bi se sedaj napotil tja, bi me ona videla.»

35. Darzee je bil vihrav ptič, ki ni imel v glavi prostora za dve misli hkrati. Samo zato, ker je vedel, da se mladiči Nagaine zvale prav tako iz jajc kot njegovi, si je mislil, da jih ne gre pobijati. Njegova žena pa je bila razumnejša in je dobro vedela, da se iz kobrinih jajc zvale same mlade kobre. Odletela je zatorej sama iz gnezda in pustila Darzeeja doma, da je grel mladiče in naprej žgolel svojo pesem o Nagovi smrti. Pred smetiščem je zaprhutala in zaprhutala in zafrfotala pred Nagaino in kričala: «Oj nesreča! Perut imam zlomljeno!» in potem je na videz vsa obupana šepala ob smetišču sem in tja.

36. Nagaina pa je dvignila glavo in siknila: «Ti si posvarila Riki-tikija, ko sem ga jaz hotela umoriti. Slab kraj si si izbrala za svojo žalost!». In pri pričci se je jela plaziti proti Darzeejevi ženki. — «Hudobni deček mi je zlomil perut s kamnom!» je stokala Darzeejeva žena. — «Že dobro! Morda ti bo v tolažbo, če ti pred smrtjo povem, da bom s tistim dečkom že sama obračunala. Še preden se bo znočilo, bo ležal na smetišču kakor ti... Trapa mala, kar pogledaj me v oči!». Darzeejeva žena pa se je prav dobro zavedala, da tega nikakor ne sme storiti, kajti ptič, ki pogleda kači v oči, se tako prestraši, da se ne more premakniti z mesta. Žalostno čivkajoč je odfrfotala dalje, Nagainan pa se je plazila za njo.